

Immers het is opmerkelijk, hoeveel plaats zij in hare natuurbeschouwingen inruimt aan de kleinste plantjes en diertjes en in 't bijzonder ook aan keien. Ze had bepaald een oog voor 't „kleine” in de natuur, wat er haar wel eens toe brengt, het bosch voor de boomen voorbij te zien. Hare ijverige studie van Martinet's *Cathechismus der Natuur*, ondersteund door het veelvuldig gebruik van den microscoop, versterkte haar natuurlijk in die neiging.

Dat de gedichten en romans van Rhynvis Feith in haar boekenkast voor de hand hebben gestaan, lijdt geen twijfel. Hem bewondert, hem citeert zij. Hoe kon het anders? De vrome dichter van de ode „Aan God,” de aanbieder van de natuur, de hyper-gevoelige schrijver van „Fanny,” van „Julia” moest wel in hoog aanzien staan bij Elizabeth Post, wier denkwijze in den grond zoo veel overeenkomst heeft met de zijne, hoewel ze in sommige opzichten van hem afwijkt en haar eigen weg gaat. In zijn warm patriotisme deelt ze althans niet; daarentegen wordt in hare verdingingen de stem der Rede niet tot zwijgen gebracht, wat in zijne romans maar te veel geschiedt.

Van de Duitschers zijn het vooral Klopstock, Gellert, Kleist en de idyllenschrijver Gessner, die haar bij voortduring boeien.

Na betrekkelijk lang gezweven te hebben, gaf zij in 1793 haar „Reinhart” uit. In dat verhaal worden de lotgevallen verteld van een jongmensch, dat, om zijne moeder te beter te kunnen steunen, naar Guiana gaat, daar een plantage krijgt, trouwt, zijne vrouw verliest, en dan, na het zoet en 't zuur des levens gesmaakt te hebben, met zijne kinderen naar Holland terug gaat. Niettegenstaande de Roodhuiden en de veelvuldig voorkomende „loeiende” tijgers, lijdt dit werk aan groote eentonigheid. Voor de beschrijving der zeereis en vooral van Guiana putte Elizabeth natuurlijk uit de brieven en meedeelingen van haar broer, die te Demerary woonde, maar ze vond het, blijkens de voorrede voor haar boek, niet aardig, wanneer er gezegd werd, dat die broeder het model was, dat voor Reinhart geposeerd had.

Ook dit werk viel zeer in den smaak en juffrouw Post werd, volgens Witsen Geysbeek's uitdrukking, „de lieveling van het publiek.” Nu, na een tijdsverloop van meer dan honderd jaren komt ons die voorkeur zonderling voor.

Dat „Het Land” behaagde, verwondert minder; de frischheid en waarheid der natuurbeschrijving, verwonderlijk afstekend bij de onnatuur en gemaniëerdheid van alles wat er in de 18de eeuw in Nederland over veld en bosch geschreven was, moest aangenaam aandoen.

Dat de intieme vriendelijke prozastukjes en dichtjes uit den bundel „Voor Eenzamen” in menig hart eene sympathieke trilling opwekten, ook dit is niet vreemd. Weinig in aantal zijn de Hollandsche auteurs van die dagen en nog lang daarna, die zóó natuurlijk en eenvoudig hunne eigen aandoeningen vertolkten, als dit Amerongsch landmeisje 't deed. Daarenboven is haar prozastijl vloeiend en gemakkelijk en hare taal zuiver op enkele germanismen na, die men bij Feith en Staring ook vindt en die dus waarschijnlijk eigen waren aan de Geldersche en Overijselsche gewesten.

Maar hoe het betrekkelijk nieuwe van de beschrijving van Guiana den